

Jeg vil gerne spørge, hvorfor man har foretaget den Forandring. Skal det forstaas saaledes, at Menighedsraadet, foruden de 12 ha Agerjord, har Ret til at tilbageholde saa megen Eng og Mose, som det har Lyst til — der hører jo i mange Tilfælde Eng og Mose til en Præstegaard. Jeg kunde tænke mig, at det er med en vis Hensigt, man har foretaget denne Forandring fra „middelgod Jord“ til „Agerjord“, thi det er en enkelt Gang gjort gældende overfor mig, da jeg protesterede mod den Administration, man foretog af Loven, idet man lod mere Jord blive ved Præstegaarden, end man var berettiget til, at Eng ikke var Jord. Jeg forstaar derfor godt, at den højtærede Minister nu vil have, at der udtrykkelig skal staa Agerjord, thi han vil sikkert ikke hævde saaledes som Ministeriet har gjort, at Eng egentlig ikke er Jord.

Endvidere vil jeg gerne spørge, om den sidste Sætning i § 2 i Lov Nr. 537 af 4. Oktober 1919 om Udstykning af Præstegaardsjorder gaar ud, den Sætning, der bestemmer, at i særlige Tilfælde kan et noget større Areal blive ved Præstegaarden. Vi kan jo nemlig ikke have to modstridende Love om det samme Forhold, og derfor maa vi have klaret, om den tidligere Lov ophæves, naar den foreliggende Lov gennemføres. Det er muligvis saaledes, thi ellers bliver den nu foreslaaede Bestemmelse ikke meget værd. Den Undtagelsesbestemmelse, der findes i Loven af 4. Oktober, har den højtærede Minister nemlig efter min Formening gjort til Regel. Nu hørte jeg ganske vist det ærede 7de tingvalgte Medlem (Ejsing) sige, at denne Lov var blevet administreret liberalt, men det er jeg ikke enig i, thi naar man gaar udover en Lovs Forudsætninger, synes jeg ikke, man kan tale om Liberalisme, det er jeg mere tilbøjelig til at ville betegne som Provisorisme. Det ser vi altsaa højst forskelligt paa. Jeg vil derfor gerne sige, at den her omtalte Paragraf efter vor Mening betegner et aabenlyst Tilbageskridt, selv om man noksaa mange Gange paastaar det modsatte.

Til Slutning vil jeg gerne gøre nogle almindelige Bemærkninger. Saa vidt jeg kan skønne af de forskellige Ordføreres Udtalelser, agter man nu fra de to Partiers Side at gennemtrumfe de foreliggende Lovforslag imod de andre Partier og mod — det tror jeg, man maa have Lov til at hævde — et Flertal af Befolkningen; dette begrundes jeg med, at adskillige af Venstres Rigsdagsmænd i Folketinget jo med Modvillie har stemt for Lovforslaget. Vi fra vor Side kan selvfølgelig ikke hindre, at man gennemfører disse Lovforslag, men vi vil ikke være

med til at tage Ansvar for det, idet vi ikke tror, de vil faa nogen gavnlig Virkning indenfor vor Folkekirke. Vi er af den Opfattelse, at saa længe Staten og Kirken er sammen, maa vi sørge for at lave Love, som kan give Folkekirken gode Kaar. Jeg tror ikke, at de foreliggende Love vil virke i den Retning. Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Inger Gautier Schmit) bestyrkede mig i den Tro i Forgaars, da det ærede Medlem udtalte, at hun ikke turde garantere, at de politiske Hensyn ikke kom til at træde mere i Forgrunden ved Valgene. Det var en forsigtig Udtalelse. Jeg tror, at de politiske Hensyn nødvendigvis vil komme til at træde i Forgrunden. Jo mere økonomisk Magt man giver Menighedsraadene, des mere vil de politiske Hensyn gøre sig gældende.

Jeg hører, at man siger, at der er en sygelig Ængstelse fra radikal Side for disse Love. Jeg ved ikke, hvad man forstaar ved sygelig Ængstelse, men det forekommer mig, at der er Ting, som med Rette kan begrunde en vis Ængstelse. Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds gav da ogsaa Grund til en saadan Ængstelse ved en Udtalelse om den Maade, hvorpaa Biskoppen skal vælges, idet det ærede Medlem sagde, at den Forandring, der var sket ved, at Præsten og de menige Medlemmer skal stemme sammen, ikke har forbedret Lovforslaget, begrænset Præsternes Indflydelse, tværtimod, sagde det ærede Medlem. Det vil altsaa sige, at de læge Menighedsrådsmedlemmer efter det ærede Medlems Opfattelse bliver et villigt Redskab i Præsternes Haand, og saa vil Udviklingen let gaa i den Retning, som en af det ærede Medlems Partifæller, Hr. Stengaard-Kirkegaard, udtalte i det andet Ting, at vi mere og mere føres ind under Præstevældet. Men det vil vi ikke have Medansvar for. Derfor vil jeg slutte med at sige, at dersom de foreliggende Lovforslag ikke bliver forbedret, kan vi ikke arbejde med paa deres Gennemførelse.

Kirkeministeren (J. C. Christensen):

Jeg har nogle Bemærkninger at gøre til de to Ordførere for Oppositionspartierne. Det ærede 9de Medlem for 2den Kreds (Dahl) sagde, at man skulde udvide den kommunale Indflydelse paa Kirkebestyrelsen i Stedet for at afskaffe den — han mente, det vilde virke heldigt; hvis den kommunale Indflydelse udvidedes; det vilde vække Interesse for Kirkernes bedre Vedligeholdelse o: s. v. Det tror jeg beror paa et Fejsyn. Det er i alt Fald et Faktum, jeg med Glæde har konstateret lige siden 1903, da vi fik den